

ΓΡΑΜΜΑΤΑ — ΤΕΧΝΑΙ — ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ

PIO CIUTI. — Από τὰς συμπαθεστέρας μορφάς τῶν φιλελλήνων, ἀπὸ ἐκείνους ποῦ ἡγάπησαν μὲ δῆλην τὴν δύναμιν τῆς καρδιᾶς τῶν τὴν Ἑλλάδα καὶ ἥσθιάνθησαν δι’ αὐτὴν τοὺς ζωηροτέρους παλμοὺς εἶνε καὶ δι’ Pio Ciuti. Τὴν ἀγάπην του αὐτὴν δι’ Ciuti τὴν ἔξωτερικεύεται μὲ τὸν ὁραιότερον τρόπον μεταφράζων τὰ δημοτικά μας τραγούδια, τοὺς μεγάλους μας ποιητὰς, καὶ λογογράφους καὶ ἐνδιαφερόμενος διὰ τὴν φιλολογίαν μας ὅσον ὀλίγοι ξένοι. Εἰς τὰς φιλογεράς του ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος διαλέξεις κατώρθωνε νὰ μεταδίῃ τὸν εὐγενῆ ἐνθουσιασμόν του καὶ συνήρπαζε τοὺς ἀκροατάς του μὲ τὴν εὐφράδειαν, μὲ τὴν ἀπλότητα, καὶ μὲ τὴν γοητείαν ποῦ εἶχεν δὲ λόγος του.

Εἰς τὴν Nuova Rassegna καθιέρωσεν εἰδικὴν στήλην περὶ τῆς Νεοελληνικῆς Φιλολογίας. «Ο, τι ὡραῖον ἔχει ἡ φιλολογία μας, τὸ καθιστᾶ ἐν μεταφράσει γνωστὸν εἰς τοὺς συμπατριώτας του.

Ἡ ἀγάπη του πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἐκορυφώθη, ὅταν τὴν εἶδεν ἐκ τοῦ πλησίου, ὅταν ἐπεσκέψθη τὰς Ἀθήνας καὶ πολλὰς νήσους Ἑλληνικάς. Ἐπειτα διέτρεξε τὴν Μικρὰν Ἀσίαν καὶ κατόπιν ἐπέστρεψε εἰς τὴν Ἡ-πειρον, ἡ ὁποία τὸν ἐμάγευσε. «Οταν ἐγύρισε εἰς τὴν Ἰταλίαν ἔκαμε μὲ δύναμιν ὅλως ἔχεισι τὴν θερμοτάτην ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος διάλεξιν καὶ ἐγνώρισεν οὕτω τὴν Ἑλληνικὴν χώραν εἰς τοὺς Ἰταλούς.

Ο Ciuti εἶναι καὶ συγγραφεὺς ποιητικῶν ἔργων. Αἱ «Ἀναμνήσεις του» (Ricordi) εἶναι ἔνας τόμος ὡραιών ποιημάτων. Τὰ «Ἐλληνικά Ἀκρογιάλια» εἶναι διηγήματα ἐμπνευσμένα ἀπὸ τὴν Νεοελληνικὴν ζωήν.

ΕΔΜΟΝΔΟΣ ΔΕ-ΑΜΙΤΣΙ. — Η Ἰταλία καὶ ὅλος ὁ κόσμος τῶν γραμμάτων θρηνεῖ τὴν ἀπώλειαν ἐνὸς ἔξοχου λογογράφου, μιᾶς φιλολογικῆς δόξης σκεδὸν παγκοσμίου..

Ο Δε-Αμίτσι ἀπέθανεν εἰς ἥλικιαν 62 ἑτῶν καὶ τὸ τραγικὸν του τέλος στερεῖ προώρως τὴν Ἰταλίαν ἐνὸς τῶν διασημοτέρων τέκνων της. Ἡροίσε νὰ ὑπηρετῇ τὴν πατρίδα του διὰ τῶν ὅπλων—νεώτατος ἀκόμη, μόλις είκοσι ἑτῶν ἔλαβε μέρος ὡς ἀνθυπολοχαγὸς εἰς τὴν μάχην τῆς Κουστοδίης. Τὸ ἴδιον ἔτος διηγήθυνε τὴν ἐν Φλωρεντίᾳ ἐκδιδομένην «Στρατιωτικὴν Ἰταλίαν». Εὐθὺς ὅμως μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς Ρώμης ὑπὸ τῶν στρατευμάτων τοῦ Βίκτορος Ἐμπανούήλ ἀπεσύρθη τῶν στρατιωτικῶν τάξεων καὶ ἀφωσιώθη ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν φιλολογίαν εἰς τὴν δοτούν καὶ διέπρεψεν.

Τὰ πρῶτά του ποιήματα καὶ μάλιστα τὸ πλῆρες ζωῆς καὶ σφρίγους «Ἰταλία καὶ Πολωνία» καὶ τὰ «Σκίτσα τῆς στρατιωτικῆς ζωῆς» τὸν κατέστησαν ἀμέσως διάσημον.—Πρὸ πανιὸς ἡ νεαρὰ καὶ δρμητικὴ Ἰταλία τοῦ χρεωστεῖ μεγάλας χάριτας διὰ τὴν μεγαλοψυχίαν του καὶ τὴν ἀμειλικτὸν πολεμικὴν ποῦ ἀνέ-

λαβε ἐναντίον τῶν αὐτηροῶν πειθαρχικῶν νόμων τοῦ Ἰταλικοῦ στρατοῦ.

Ἐπειτα ἐδημοσίευσε τὰ «Διηγήματά του» ἡ ἐπιτυχία τῶν δοπίων ὑπῆρξε μεγάλη. Τὰ διηγήματα αὐτὰ διακρίνεται δέξεια καὶ ἀκριβής παρατήρησις καὶ δύναμις περιγραφῆς μεγάλη.—Μέ τὴν ἐπιτυχίαν αὐτὴν ἀρχίζουν νὰ περιβάλλουν τὸν Δε-Αμίτσι αἱ πρῶτες ἀκτίνες τῆς δόξης.

Δὲν δυνάμεθα φυσικά νὰ κάμωμεν ἐδῶ ἐκτενῆ ἀνάλυσιν τοῦ ἔργου τοῦ Ἰταλοῦ συγγραφέως, ἵσως εἰς προσεχὲς φυλλάδιον τῆς «Νέας Ζωῆς» γίνη ἐκτενεστέρα ἀνάλυσις τοῦ Δε-Αμίτσι—δυνάμεθα δῆμος νὰ διαιρέσωμεν τὰ συγγράμματα του σὲ τρεῖς μεγάλας κατηγορίας: ἡ πρώτη κατηγορία περιλαμβάνει ἔργα μὲ στρατιωτικὰ θέματα, μεταξὺ τῶν δοπίων πρώτην θέσιν κατέχουν αἱ κλασικαὶ «ἀναμνήσεις τοῦ ἐβδομῆντος καὶ ἐβδομῆντα», ἡ δευτέρα περιλαμβάνει ἐντυπώσεις διαφόρων ταξιδεύσιων, ἔργα μεγάλης φαντασίας καὶ περιγραφικῆς δυνάμεως σπανίας—ἀναφέρομεν τὴν «Ολλανδίαν», «Μαρόκον», «Κωνσταντινούπολιν» καὶ τὰς «Παρισινὰς ἀναμνήσεις» αἱ ὅποιαι εἶνε ἀφιερωμέναι ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον εἰς τὸν Βίκτωρα Οὐγκώ καὶ Αιμούλιον Ζολά—καὶ ἡ τρίτη μυθιστορήματα καὶ διηγήματα μεταξὺ τῶν δοπίων «Οἱ Φίλοι» καὶ «Ἡ Καρδιά».

Ἐπίσης κατὰ καιροὺς ἐδημοσίευσεν εἰς διάφορα φύλλα μελέτας περὶ κοινωνικῶν ζητημάτων τὰς δοπίας χαρακτηρίζει παρατήρησις λεπτή καὶ δύναμις ἐκφράσεως μεγάλη.

Εἰς τοὺς Ἑλληνας εἶνε ἀρκετὰ γνωστὸν τὸ σύνομα τοῦ Δε-Αμίτσι ἀπὸ πολλὰς μεταφράσεις τῶν ἔργων του. Ο «Ἀννινος» σὲ μιὰ χαριτωμένη μετάφρασι μᾶς ἔδωκεν ἀρκετὰ διηγήματα, τὰ ὅποια ἔξεδωκεν ὃ «Σύλλογος πρὸς διάδοσιν ὡφελίμων βιβλίων» καὶ τὰ ὅποια ἀριθμοῦν ἀρκετὰς ἐκδόσεις. Η «Καρδιά» του ἐπίσης εἶνε ἀρκετὰ γνωστή. Καὶ ἡ «Νέα Ζωὴ» ἔχει δημοσιεύσει ἀρκετὰ διηγήματα τοῦ Δε-Αμίτσι, ἐπιρυάλασσεται δὲ νὰ δημοσιεύσῃ καὶ ἄλλα σὲ προσεχῆ τεύχη. Ζελ.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑ. — Ξεκινοῦσε ἀπὸ τὴν Σμύρνην ὑπερόγφανο, πάνω σὲ κύματα φωνῶν θριάμβου καὶ τὸ περιμέναμε μὲ λαχτάρα, ποῦ καταντοῦσε πάθος.

Καὶ ἡρθε καὶ τρέξαμε γύρῳ του δῆλοι μας, μικροὶ καὶ μεγάλοι, κ’ ἡ ψυχὴ μας ἀρχισε νὰ διψᾷ περισσότερον δοσ ἔννοιωθε πιὸ συμά της τὴν καλίφων πηγή.

Καὶ νά! Σ’ ἔνα χτύπημα τῆς μαγικῆς μπαγκέτας, μιὰ ἀρμονία ἀναβλύζει ἀπαλά καὶ τρεμοχύνεται καὶ κάτω ἀπὸ τὰ κύματα τῶν ἥχων σπαραγοῦμε στῆς ἥδονῆς τὸ ἀνατρίχιασμα.

Καὶ ὅλων μας τὰ στήθη γοργοπάλλονται ὑπερόγφανα ἀπὸ ἔνα ἐνθουσιασμὸν ποῦ τὰ πλημμυρεῖ καὶ ποῦ στὸ τέλος πολυβόητος ξεσπᾶ.

“Ω! τὴν ἀπέραντην ἐκείνην λατρεία τῶν Πανελλήνων στὴ γόνησσα θεὰ ποὺ ἐπρόβαλε μέσα ἀπὸ μίαν γαλανὴν Αὐγῆν!.... Λατρεία γεμάτη ἀπὸ περηφάνεια ἐθνικῆ καὶ ἀπὸ ὄντερόπλεχτες ἐλπίδες· λατρεία ποὺ τιμᾷ τοὺς λατρευτὰς ἵσα μὲ τὴν ὑπέροχη θεά των!....

Καὶ εἰνε τόσο δυνατὸ τὸ φῶς καὶ τόσο γλυκὲς οἱ φωνὲς, ποὺ σκορπᾷ ἡ παμπόθητη αὐτὴ “Ανατολὴ τῆς Ἑλληνικῆς Τέχνης, καὶ μᾶς τραβᾷ τόσο πολὺ ἡ Ὡμορφιά καὶ ἡ Ἀλήθεια, ὅστε οὔτε κάν ἀκοῦμε τὰ γκρινιάσματα τῶν ἀπίστων, ποὺ δὲν ἔλειψαν, μά ποὺ δὲν λείπουν δὲ καὶ πάντα ἀπὸ κάθε εὐγενῆ ἀγῶνα.

Καὶ ἀν εἴχαμε νὰ κάμουμε μερικὰς παρατηρήσεις — πρώτα πρῶτα γιὰ τὴν καθαρεύουσα, ποὺ παγώνει σὲ πολλὰ μέρη τὸ αἰσθητήμα — τὸ θεωροῦμε τώρα περιττό, ἀφοῦ ἔρχουμε ποιὸς διευθύνει τὰς ὥραιάς μας ἐλπίδας.

Ἐμεῖς, μεθυσμένοι ἀκόμα ἀπὸ τὰς πρώτας μας ἀπολαύσεις· ἔνθουσιασμένοι ἀπὸ τὴν ἐπιμονὴν καὶ τὰς θυσίας τόσων μυστῶν τῆς Τέχνης, καιρετίζομεν ὥραιόληπτοι καὶ ὑπερόχανοι τὴν θεάν, ποὺ προβάλλει μέσα ἀπὸ μίαν γαλανὴν Αὐγῆν.

M.B.

Καὶ κατὰ τοῦτο ὁ κ. Homolle, ὁ ὄποιος ὀδυλλησεν ἀπὸ τοῦ βῆματος διὰ τὴν ἀρχαίαν εὐμορφιά, εἶναι πρωτότυπος, ὅτι εἰχε τὸ θάρρος νὰ ἐκτείνῃ τὰς συμπαθείας του διὰ κάθε Ἑλληνικὸν, μέχρι τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων. Αὐτὸς ἐβεβαίωσε μὲ δύναμιν ὅτι πρέπει νὰ μεταβιβάσωμεν τὸν φόρον τοῦ σεβασμοῦ τὸν ὄποιον ὀφείλομεν εἰς τοὺς μεγάλους προγόνους των.....

..... Οἱ σημερινοὶ Ἑλληνες, ἀκολουθοῦντες τὸ παράδειγμα τῶν προγόνων των, οἱ δοποὶοι ἔσπειραν τόσας ἀποικίας εἰς ὀλόκληρον τὴν Μεσόγειον, πηγαίνουν νὰ θεμελιώσουν, στέξ πειδιά μακρινὲς χῶρες ἐμπορικούς, βιομηχανικούς καὶ οἰκονομικούς καὶ οἰκους....Τοὺς Ἑλληνας εἰμπορεῖ νὰ τοὺς εῦρῃ κανεὶς εἰς δοποιονδήποτε μέρος τῆς γηῆς σφαιράς. Εἶναι καταλλήλοτεροι καὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς Ἀγγλους διὰ τὴν ἰδρυσιν ἀποικιῶν. Ἐσκήνωσαν εἰς ὅλας τὰς γωνίας. Εὑρίσκονται παντοῦ, ὅπου ἡ ἀνθρωπίνη προσπάθεια εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ κατὶ ὀφέλιμον. Ἄλλα δὲν ἔδειξαν ὅλην τὴν ίκανότητά των εἰς τοὺς παλαιοὺς μόνον κόσμους ἐκεὶ δηλαδὴ ὅπου, αἱ δισκολίαι τῆς ὑπάρχεως εἶναι μόλις αἰσθηταὶ στοὺς δυνατοὺς· ἔδειξαν πραγματικῶς τὸ ἐπιχειρηματικό τους πνεῦμα καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἔξαπλωσέως των, ἔξερευνῶντες τοὺς νέους τόπους, ἐκεῖ ὅπου πρέπει νὰ δημιουργήσῃ κανεὶς, νὰ καταρρίψῃ ἓνα πρόδη τὰ ἐμπόδια, νὰ βγάλῃ ψωμὸν καὶ χρυσάφι ἀπὸ τὸν βράχο καὶ ἀπὸ τὴν ἄμμο..... καὶ μὲ αὐτὸ τὸ χρῆμα ποὺ κερδίζει μὲ τόσας στερήσεις ὑποστηρίζει τὴν Ἰδέαν—Τὴν Μεγάλην Ἰδέαν.

..... Ἐπίσης μήπως δὲν μᾶς ἐκπλήττει, ἡ καταπληκτικὴ πρόοδος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ;

..... Ποὺ εἶναι λοιπὸν τὸ φτωχὸ πνεῦμα, τὸ ἀνίκανο νὰ συλλάβῃ τὸ παραμικρὸν, τὸ πνεῦμα ἐκεῖνο τὸ δοποῖον δὲν εἰμπορεῖ νὰ κατορθώσῃ τίποτε καθὼς λέγονταν συχνά; Πόσες φορὲς ἀκούσαν ὅτι δὲν πρέπει νὰ περιμένουμε τίποτε ἀπὸ τὴν σημερινὴν Ἑλλάδα, διότι κοιμᾶται ἐπάνω στὰς δάφνας τοῦ Περικλέους, τοῦ Σοφοκλέους καὶ τοῦ Ἀλεξανδροῦ.” Αχρηστή στὸ μέλλον ἐπειδὴ οὐ μὲ τρελλὰς μόνον χιμάρας καὶ θάλασσας τοῦ Αιγαίου.....

..... Κανεὶς δὲν ἀρνεῖται ὅτι μέχρις ὥρας δὲν εἰμπόρεσε νὰ κάμῃ θαύματα· εἶναι ἡ ἀλήθεια ὅμως, ὅτι δὲν εἰχε καὶ τὸν καιρὸ νὰ φανῇ, δὲν εἰχε διὰ νὰ ἀναπτυχθῇ παρὰ ἓνα χόρο πολὺ περιωδισμένο.... Διὰ νὰ ἔχῃ κανεὶς λαμπρὸ στάδιο, πρέπει νὰ ἔχῃ μεγάλας ἀποστάσεις ἐμπροστά του. Οἱ μικροὶ λαοὶ μοιάζουν μὲ τὰ μικρὰ πουλάκια, ποὺ μόλις πέσουν ἀνοίγουν τές μικρούλες των φτερούγες. Η Ἑλλὰς ποὺ νὰ ζητήσῃ τὴν δόξαν, ὕφειλε νὰ ζητήσῃ ψωμό.... Primo Vivere! συμβουλεύοντας οἱ σοφοί. Καὶ ἔζησεν ἡ δύστυχη ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποὺ ἔλαμψεν ἡ πρώτη ἀκτίδα τοῦ ἥλιου τῆς Ἐλευθερίας της, ἔζησε μὲ τόσες θυσίες, καταπίνουσα τόσες πίκρες, μὲ τόσον στωχισμό....

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ κ. MICHEL PAILLARÈS

— Τελευταίως ἔξεδόθη ἔργον τοῦ κ. Michel Paillarès ὑπὸ τὸν τίτλον «L'Imbroglio Macédonien».

‘Ο συγγραφεὺς, δ ὄποιος μέσα στὴν ψυχὴ του αἰσθάνεται μιὰ μεγάλην ἀγάπη, ἡ καλλίτερα μιὰν ἀπέραντη λατρεία, διὰ τὴν ἀγαπήτη μας πατρίδα, ἐπροσπάθησε διὰ τοῦ ἀνωτέρου βιβλίου του, νὰ ρίψῃ φῶς στὸ Μακεδονικὸ ζῆτημα καὶ ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια τῶν δυνατῶν στὴν ἀλήθεια.

‘Απὸ τὸ κεφάλαιον «Ἐλληνισμὸς», τὸ ὄποιον εἶναι ἔνας ὕμνος εἰς τὴν Ἑλληνικὴ φυλὴ, ἀποσπῶμεν τὰ κατωτέρω.

..... ‘Ο σημερινὸς Ἑλλην δὲν ἔχει μόνον ἐλαττώματα ἔχει ἐπίσης προτερήματα, τάδοπονα θάζαν ἀρκετὸ στόλισμα καὶ διὰ τοὺς Παρισινοὺς ἀκόμη, τοὺς ὀλιγώτερον ἔκφραλους.

‘Εκεῖνοι ποὺ τὸν ἔγνωρισαν ἐκ τοῦ πλησίου, εἰξέυρουν νὰ τὸν ἐκτιμήσουν, καθὼς δ ὁ κ. Homolle, δ ὄποιος ἔκαμε δηλώσεις, ποὺ μοιάζουν μὲ σάλπισμα. ‘Αναμφιβόλως, εἶναι ἔνας ἀρχαιοιλόγος, δ ὄποιος σάλπιζει πολεμιστήριον ἀλλὰ μήπως δὲν συνέβη πάντα σεδόν τὸ ἴδιον, μήπως δὲν εἶναι σὰν παράδοσις μισοθρησκευτικὴ, ὅτι τὴν Ἀθάνατην Ἑλλάδα τὴν ἐβοήθησαν πάντα στὴν πρώτη στιγμὴ τοῦ κινδύνου, οἱ φιλόσοφοι, οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ καλλιτέχναι;.....

‘Η Ἑλλὰς κινδυνεύει παντοῦ ὅπου ἡ Ἱδέα της ἀνθίζει, ὑπερόχανη ἀπὸ ζωὴ καὶ θαυμασία ἀπὸ εὐμορφιά..... Ωρίσθησαν πῶς ἡ Ἑλλὰς δὲν πρέπει νὰ εἶναι παρὰ ἔνα εὐμορφό μικρὸ στολίδι, ἔνα παράδοξο κομφοτέχνημα γιὰ τές βιτρίνες, μά πολύτιμη ἀρχαιότης, διοτὸν ἐμπροστά της ὀλόκληρος δ πολύτιμον κόσμος θὰ ἥρχετο νὰ ἔκφρασῃ τὴν ἐκπληξίν του, τὸν θαυμασμό του καὶ τὰς εὐχαριστίας του.....

Α. ΒΑΛΑΩΡΙΤΟΥ, Η ΞΑΝΘΟΥΛΑ.—*Ἄπο τὰ ἐκδοθέντα ἄπαντα τοῦ Βαλαωρίτου ἀναδημοσιεύμεντήν Ξανθούλαν ἡτις δὲν συμπεριελαμβάνετο εἰς τὰς μέχρι τούδε ἐκδόσεις.*

«Μ' ἀρέσ' ή θάλασσα γιατὶ μοῦ μοιάζει,
μ' ἀρέσει, σ' ἄκονσα νὰ λὲς κρυφά,
πότε ἀγριεύεται, βόγγει, στενάζει,
καὶ πότε ὀλόχαρη παίζει γελᾶ».

*Δὲν εἶν' δόλοξανθη σὰν τὰ μαλλιά μου;
Δὲν εἶν' ὁ κόρφος μου σὰν τὸν ἀφρόδ.;
Μέσα στὰ μάτια μου τὰ γαλαγά μου
δὲν ἔχω κίματα, τάφο, οὐδοντό.»*

*Μ' ἀρέστ ή θάλασσα γιατὶ μοῦ μοιάζει
κι ἂς ἔχῃ μέσα της κόσμο θεριά...
Μὴ στὴν καρδοῦλα μου μὴ δὲ φωλιάζει
ἀγάπτη ἀχόρταγη, σκληρῷ φωτιά;»*

Καὶ ἐγώ ἐχαιρόμονυν ποῦ χολιασμένη φραμάκι μῶσταζες μέσ' σ' τὴν ψυχή, πὴ ζῆμιά σου ἔβλεπα ξαγωμένη ἐς τὰ χείλη σου ἔβροαζε κάθε πνοή.

Τότ' ἐκρεμάστηκα 'ς τὴν τραχηλιά σου
τὴν φλόγα σῶσθνος μὲδυὸν φιλιὰ
τὴν δῆψη ἐβύνθισα μὲν 'ς τὰ μαλλιά σου
'ς τὸν κόρωφο σον ἔστησα κονωπὴ φωλιά

«Κῦμα μου ἀνήμερο, ψυχή μου φθάνει
Μὴ μὲν ἀγοιεύεσαι, πλάγιασδέ εὖδω...
Θάμαι γιὰ σέγαρε γλυκὸ λιμάνι...
Τί ἀξίζει ή θάλασσα γηροὶ γιαλό;»

ΠΕΡΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ — HENRY BATTAILLE. — Εις τὸν «Φιγαρώ» τῶν Παρισίων ἐδημοπισεύθη ὁ πρόλογος τοῦ προσεχώς ἐκδοθησομένου βιβλίου τοῦ κ. Henry Battaille «Περὶ Δραματικῆς τέχνης». Ἀπὸ τὸν πρόλογον αὐτὸν μεταφράζομεν δὲ λίγας δυνατὰς γραμμάς τὰς ὅποιας ἀξίζει νὰ μελετήσουν ὅλοι ἔκεινοι ποῦ ἐνδιαφέρονται διὰ τὸ θέατρον. «Ο συγγραφεὺς μᾶς λέγει ἀληθείας ἀναμφισβήτου κύρους, εἰμεθα δὲ βέβαιοι ὅτι τὸ βιβλίον του θὰ προκαλέσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ φιλολογικοῦ κόσμου καὶ θὰ ἐκπιπλῇ δεόντως.

« Ἔνα νέον ἔργον πλήριτει πάντοτε τοὺς συγχρόνους του ὅταν ἐγκλείῃ μέσα του τὴν ἀλήθειαν. Καὶ δῆμως, μόνον ὅταν περιέχῃ τὴν ἀλήθειαν ἔνα ἔργον προώρισται νὰ ξήσῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον». Αὐτὴ εἶνε ἡ φράσις που ἔπειτε νὰ είνε γραμμένη εἰς τὸ ἀέτωμα κάθε θεάτρου, αὐτὸ ο εἶνε τὸ αἰώνιον καὶ διλέθυιον δίλημμα τὸ ὅποιον παρουσιάζεται εἰς τὸν δραματικὸν συγγραφέα ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν τοῦ σταδίου του.—Σ' αὐτὸν μένει νὰ ἐκλεξῃ. «Οι, τι συντελεῖ σήμερον εἰς τὴν ἀποτυχίαν του θὰ συμβάλῃ αὔριον εἰς τὸ

θρίαμβόν του και ὁ, τι σήμερον προκαλεῖ τὴν ἐπιτυχίαν του αὐριον θὺν ἐπιφέρῃ τὴν καταστροφήν του. — 'Ἄλλ' ὅποιονδήποτε δρόμον καὶ ἀν ἀκολουθήσῃ ὁ συγγραφεύς αὐτὸς μπορεῖ νά ἔχῃ οὔτ' ὅψει του ώς ἀληθές τὸ ἔξῆς γνωμικόν. — Κάθε τι ποῦ δὲν εἶνε ἀλήθεια είνε προωισμένον διὰ τὴν καταστροφήν καὶ ἐάν ὑπάρχῃ εἰς τὸ ἔργον του ἐν μέρος οίονδήποτε κατὰ συνθήκην, παρὰ τὴν ἐπιτυχίαν που θὰ τὸ ὑποδεχθῇ ἢ τὸ τάλαντον ποῦ τὸ ὑπερασπίσθη, αὐτὸ τὸ μέρος εἶνε ἐκ τῶν προτέρων καταδικασμένον εἰς τὴν καταστροφήν καὶ εἰς τὸν θάνατον.

³ Αλλά θεια. Ιδανικὸν δυσπροσέπλαστον καὶ δυσθεώρητον. Ἀρχὴ καὶ τέλος κάθε τέχνης. Μὲ πόσην ἐπιμελῆ καὶ ἀοκνὸν φροντίδα αἱ γενεαὶ παραχωροῦν διαδοχικῶς, ἡ μία εἰς τὴν ἄλλην τὸ κάτοπτρον ἐπὶ τοῦ ὅποιους ἡ εἰκὼν σου καθερπτίζεται χωρίς ὄμως νὰ δυνηθοῦν ποτὲ νὰ σὲ ἔναγκαλισθοῦν δλόκηληρον; Καὶ ὄμως ἡ ἀπρόσιτος ἀλήθεια εὑρίσκεται διαρκῶς κάτω ἀπὸ τὰ μάτια μας. Δὲν είνει θησαυρὸς κρυμμένος. Παραδίδεται εἰς ἡμᾶς ὡς ἄλλη ὑπομονητικὴ μῆτηρ, ἡ ὅποια μᾶς τροφοδοτεῖ μὲ ἀγάπην.

Καὶ δῆμος πάντοτε θὰ εἰμεθα μακριὰ ἀπ' αὐτὴν καὶ πάντοτε θὰ γεννῷ εἰς ήμᾶς τύψεις, ἀφοῦ εἶνε ἡ ὕδαιστέρα μας ἀνησυχία.

Αὐτή ἡ δυσκολία ποῦ δοκιμάζομεν διὰ νὰ διεισδύσωμεν εἰς ἓν τόσον ὑπομονητικόν ὑπόδειγμα δὲν προέρχεται μόνον ἀπὸ τὴν ἀτομικήν μας ἀνίκανότητα. Ἡ αἰσθητικὴ τῶν συγχρόνων καὶ ὁ ὀπισθοδομικὸς ἔξιστρακισμὸς τοῦ κοινοῦ αὐτοὶ εἰνε οἱ κυρίως πταῖσται.

Δέπ πρόεπι νὰ δώσωμεν, μὰ τὴν ἀλήθειαν, καὶ με-
γάλην σημασίαν εἰς αὐτήν τὴν περσοτικήν ἀντίστασιν
τοῦ πλήθους· ἡ καλλιτεχνικὴ ἐξέλιξις τῆς σκηνῆς δὲν
θὰ βρούδεν.

Τὸ θέατρον θὰ ἀποβάλῃ ὁλοένα τὰς ἀναριθμή-
τους προλήψεις, τὰς ὅποιας σύνει διὰ μέσου τῶν
αιώνων. Πρέπει ἡ δραματικὴ τέχνη νὰ φθάσῃ εἰς τὸ
ὑπέροχον ἔκεινο σημεῖον τοῦ θαυμασμοῦ διὰ τὸ ὅποιον
εἶνε προωθισμένη. Μῆπως δὲν εἶνε ἡ μοναδικὴ τέχνη
ποὺ συγκεντρώνει ὄλας τὰς ἄλλας μαζὶ, ἀφοῦ εἶνε ὁ
λόγος μαζὸν καὶ ἡ σιωπὴ ἡ ἐκφραστικὴ τοῦ
στοίχου, αἱ κινήσεις, ἡ ψυχὴ, ἡ φύσις; Ζωγραφίζει ὁλό-
κληρον τὴν ὑπαρξίαν.⁹ Η σύγχρονος κατάστασις τῆς
σκηνῆς καὶ τοῦ κοινοῦ δὲν μᾶς ἐπιτρέπει παρὰ ὀλίγας
μόνον μεταρρυθμίσεις, τὸ θέατρον διμως θὰ φθάσῃ
μοιραίως μίαν ἡμέραν εἰς τὴν ἄκραν τελειοποίησιν
πρὸς τὴν ὅποιαν τείνει καὶ εἰς τὴν ἀφθονίαν τῆς
ἐκφράσεως ἡ ὅποια φαίνεται ὅτι εἶνε ὁ τελικὸς σκοπὸς
καὶ μάλιστα αὐτὴ ἡ οὐδίσια τῶν νόμων της.—Η ἐποχὴ¹⁰
στὴν ὅποιαν εὐδικόσιμεθα εἶνε περισσότερον εὐνοϊκὴ¹¹
ἀπὸ τὰς προηγουμένας διὰ μίαν τοιαύτην ἐκκρι-
τικὴν, καὶ συμπίπτει ἀκριβῶς μὲ τὴν ἔξελιξιν τῆς ἡθι-
κῆς τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς συνειδήσεως

‘Ηάν θωρίπη ψυχή είνε πολὺ κουρασμένη, ἔφθασεν
ὅχι εἰς τὸ ἀπόγαιόν της ἀλλ’ εἰς μίαν ἀπὸ τὰς στιγμάς

τὰς δυναμένας νὰ παραβληθοῦν μὲ δένδρον ποῦ εὑρίσκεται εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἀναπτύξεως του διότε τὰ φύλλα του φύονται μὲ δύναμιν θαυμαστήν εἰς τὸν βαρύνοντας κάπως κλάδους.

A.Γ.Σ.

ΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ ΛΕΟΝΑΡΔΟΥ ΔΑ-ΒΙΝΤΣΙ.—*Άπο τὰ πολλὰ καὶ ἄτακτα χειρόγραφα τοῦ Λεονάρδου Δά-Βίντσι δ. κ. Πελλαδάν κατώρθωσε νὰ διαλέξῃ καὶ νὰ μᾶς παρουσιάσῃ σ' ἓνα τόμον ἀπὸ 380 σελίδας ταξινομημένα ὥπωσδήποτε τὰ «Ἐκλεκτά κείμενα».*

«Ἄπο τὴν ἀρχὴν ἔως τὸ τέλος τὸ βιβλίον αὐτὸν εἶναι γεμάτον ἀπὸ φλυαρίας καὶ κοινοτυπίας, λέγει ὁ κριτικὸς Αἱ. Φαγκέ. Καὶ θὰ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι δ. κ. Πελλαδάν ἐδιάλεξεν ἀπὸ σκοποῦ τὰ χειρότερα μέρη τῶν χειρογράφων τοῦ Βίντσι γιὰ νὰ μᾶς πείσῃ πῶς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἡτο ἡλίθιος. Δυστυχῶς δὲν συμβαίνει παρόμοιον πρᾶγμα. Ο Βίντσι εἶχε τὴν ἀσθένειαν νὰ γράψῃ πολλά, μὰ πάρα πολλά, χωρὶς καὶ νὰ προσέχῃ εἰς ὅσα ἔγραψε.

«Ἀκούσατε:

«Ἡρώησαν ἔνα ζωγράφον γιατὶ τὰ παιδιά ποῦ ἔκαμψε ἡσαν τόσον ἀσχημα, ἐνῷ αἱ εἰκόνες ποῦ ἐφιλοτέχνει, ἀν καὶ δὲν είχαν ζωὴν, ἡσαν τόσον ὀραιεῖς. Ἐκεῖνος ἀπήντησε. Διότι ἡ ζωγραφικές ἐγίνοντο τὴν ἡμέρα καὶ τὰ παιδιά τὴν νύκτα».

«Κάποιος λέγει σ' ἔναν ἄλλον: τὰ μάτια σου ἔχουν ἀλλόκοτο χρῶμα. Καὶ ὁ ἄλλος ἀπαντᾷ: διότι τὰ μάτια μου κυτάζουν τὸ ἀλλόκοτο πρόσωπό σου.»

«Ο ἀγνώμων ἔχει γρήγορα τὰς εὐεργεσίας τοῦ ἄλλου».

«Οποιος σκέπτεται δλίγον ἀπατᾶται πολὺ».

Καὶ οὕτω καθ' ἔξις. Πολλαὶ σελίδες πάλιν τῶν «Ἐκλεκτῶν Κειμένων», χωρὶς νὰ μᾶς δίδουν σαφῆ ἴδεαν περὶ τῶν Φυσικομαθηματικῶν γνώσεων τοῦ Βίντσι, μᾶς παρέχουν ὅμως ἀρκετάς πληροφορίας, αἱ δοτοῖαι κινοῦν τὸ ἐνδιαφέρον μόνον ὅσον ἀφορᾷ τὰ περὶ τῶν ζώων μυθολογούμενα κατὰ τὸν δέκατον ἔκτον αἰῶνα.

«Οπως:

«Οταν δὲ πιποπόταμος εἶναι ἀδιάθετος εὑρίσκει ἔνα ἀγκάθι ἢ ἔνα κοπτερό ἔνδον καὶ τρίβει πάνω σ' αὐτὸν μιὰ φλέβα του ἔως ὅτου ν' ἀνοίξῃ. Όταν τρέξῃ τὸ πεισσεῦνον αἷμα φράττει μὲ λάσπη τὸ τραῦμα».

«Οι γερανοὶ εἶναι τόσον πιστοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι εἰς τὸν βασιλέα των, ὅστε τὴν νύκτα, ὅταν αὐτὸς κοιμᾶται, ἄλλοι μὲν πηγαίνουν πέριξ εἰς τὸ λιβάδι διὰ νὰ ἐπιθεωρήσουν γύρω καὶ ἄλλοι παραμένουν κοντά του. Καὶ κάθε ἔνας κρατεῖ μὲ τὸ πόδι του, ἀπὸ μίαν πέτραν, οὕτως ὅστε, ἐὰν τὸν καταλάβῃ ὁ ὕπνος, νὰ πέσῃ ἡ πέτρα, καὶ μὲ τὸν προξενηθησόμενον θύρων τὸν πνισθῆ».

«Αλλὰ πρὸς τοῦτο πρέπει νὰ ἔχουν, προσθέτει ὁ διαπρεπῆς κριτικὸς, κάτω ἀπὸ τὸ σηκωμένο πόδι των

καὶ μίαν χάλκινην λεπάνην. Καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ ἐπρονόησαν καὶ περὶ τούτου οἱ γερανοί».

«Υπάρχουν ὅμως εἰς τὸ βιβλίον τοῦ κ. Πελλαδάν καὶ μέρη—πάρα πολὺ δλίγα—ἀξιας. Μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ εἶναι πρωτότονα καθαρᾶς φαντασίας, ἀλλὰ φαντασίας ποιητικῆς, μέσα ἀπὸ τὴν ὅποιαν περνά κάποια πνοὴ φιλοσοφικῆς. Τέτοια εἶναι ή παρομοίωσις, ποῦ κάμνει τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν κόσμον».

«Αν δὲ ἀνθρώπος ἔχῃ τὰ δοτᾶ διὰ νὰ συγκρατοῦν τὰς σάρκας του, δὲ κόσμος ἔχει τοὺς βράχους, ποῦ ὑποβαστάζουν τὴν γῆν. «Αν δὲ πρῶτος ἔχῃ τὴν εἰσπνοήν, τὸ σῶμα τῆς γῆς ἔχει τὸν ὀκεανὸν, δὲ δοτοῖς διὰ τὴν εἰσπνοήν του, αὔξανει καὶ ἐλαττοῦται κάθε ἔξι ὥρας. «Αν ἀπὸ τὴν λίμνην τοῦ αἵματος πρόσθοχονται αἱ φλέβες καὶ διακλαδοῦνται καθ' ὅλον τὸν δργανισμὸν, παρομοίως ἡ θάλασσα πληροῦ μὲ ἀναφιδιμήτους φλέβας ἀπὸ νερὸ τὸ γήινον σῶμα. Μόνον νεῦρα δὲν ἔχει ἡ σφαίρα μαζὶ, διότι αὐτά εἶναι πρωτοφαίρειαν παρόμοια παραμύθια. Καὶ δὲ κόσμος ἐν τῇ ἐνδελεχεῖ του σταθερότητι δὲν κινεῖται. Κατὰ τὰ ἄλλα διάμοις δὲν πρὸς τὸν κόσμον».

«Ο Βίντσι ἀν καὶ ἡσηκολίθη πολὺ μὲ τὴν νεκρομαντείαν δὲν ἐπίστενεν εἰς τὰ θρυλλούμενα περὶ αὐτῆς τούναντίον δὲ κατέκρινες ὅσους ἐβεβαίωναν παρόμοια παραμύθια.

Παρ' ὅλα ταῦτα, δὲν είμπορεῖ κανεὶς νὰ μὴν ὄμολογήσῃ διὰ τοῦ Βίντσι εἶναι ὑποβλητικὸς καὶ ἀξιος προσοχῆς ὅταν διμιῇ περὶ ζωγραφικῆς καὶ αἰσθητικῆς. Καὶ δοσάκις ἐπιφαγματεύθη τὸ θέμα αὐτὸν πάντοτε ἐτέροπετο νὰ παραβάλῃ τὴν ζωγραφικὴν μὲ τὴν ποίησιν καὶ τὴν μουσικήν.

«Η ζωγραφικὴ, λέγει, εἶναι ποίησις τὴν δοτοῖς βλέπομεν ἀντὶ νὰ αἰσθανόμεθα καὶ ἡ ποίησις εἶναι ζωγραφικὴ ποῦ αἰσθανόμεθα ἀντὶ νὰ βλέπομεν. Μεταξὺ τῆς μᾶς καὶ τῆς ἀλλῆς τέχνης ὑπάρχει ἡ μεταξὺ τῶν ὄφθαλμῶν καὶ τῶν ὄτων διαφορά. Η πρώτη εἶναι ποίησις βιωτὴ καὶ ἡ δευτέρα ζωγραφικὴ τυφλή. Καὶ αἱ δύο προσπαθοῦν νὰ μιμηθοῦν τὴν Φύσιν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον ἀλλὰ ἡ ζωγραφικὴ, ἐπειδὴ γίνεται αἰσθητὴ μὲ τὴν εὐγένεστέραν αἰσθησιν, τοὺς ὄφθαλμους, ἐγκλείει περισσότεραν ἀρμονίαν, ὅπως διατίθεται πολλαὶ φωναὶ διμού. Ἐνῷ εἰς τὴν ποίησιν ἡ μνήμη ἀδυνατεῖ νὰ συλλάβῃ ὅλην τὴν ἀρμονίαν, ἐπειδὴ μᾶς δίδεται ξεχωριστά καὶ σὲ διαδοχικοὺς χρόνους».

Τιμὴ βεβαίως διφεύλεται εἰς τὸν Βίντσι, διότι κατώρθωσε δύο αἰῶνας προτίτερα νὰ πλησιάσῃ κατὰ τὸ ἥμισυ τοὺς δριστικοὺς τύπους περὶ ζωγραφικῆς καὶ ποιήσεως τοὺς δοτοῖς δ. Λέσσιγκ καθιέρωσε εἰς τὸν Λαοκόντα του. Διότι δὲ Βίντσι εἶδε μὲν τὶ λείπει ἀπὸ τὴν ποίησιν δὲν ἀντελήφθη διμού τὶ λείπει ἀπὸ τὴν ζωγραφικήν. Καὶ διέκρινε τὴν ὑπεροχὴν τῆς ζωγραφικῆς ἐπὶ τῆς ποιήσεως, δὲν ἀντελήφθη διμού τὴν συμμετρικὴν τῆς ποιήσεως ἐπὶ τῆς ζωγραφικῆς.

ΚΡΙΣΕΙΣ ΠΕΡΙ «ΝΕΑΣ ΖΩΗΣ». — Η «Nuova Rassegna» ἔγραψε τὰ ἔξης κοιλακευτικά :

«Ομίλος νέων πού ποθοῦν νά κρατήσουν ὑψηλά τὴν σημαίαν τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας Ἰδρυσαν εἰς τὴν Ἀλεξανδρειαν ἔνα Σύλλογον καὶ μηνιαῖον περιοδικὸν ὑπὸ τὸν τίτλον «Νέα Ζωή». Τὸ περιοδικὸν εἰδίσκεται ἥδη εἰς τὸ 4 ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως του ἔτος, καὶ ἐσχάτως παρουσιάζει τόσας βελτιώσεις ὡστε δυνάμεθα νά τὸ κατατάξωμεν μεταξὺ τῶν ὁραιοτέρων ἐμπνεύσεων καὶ τῶν μᾶλλον ἀξιοπεπῶς καὶ ἐλληνοπερεπῶς συντεγμένων Ἑλληνικῶν περιοδικῶν. Ή κομφότης τῆς ἐκδόσεως ἀμπλάται πρὸς τὸ ἐκλεκτὸν τῆς ὑλῆς, ἢ ὅποια ὄφειλεται εἰς ἔξχοντας συγγραφεῖς...»

Ἐνδόμεθα ὅπως ἡ «Νέα Ζωή» καθίσταται πάντοτε ἀνταξίᾳ τῆς Ἑλληνικῆς Ἰδέας εἰς χώραν ὅπως ἡ Αἴγυπτος, τῆς ὅποιας ἡ Ἰστορία εἶναι τόσον συνδεδεμένη μὲ τὴν Ἰστορίαν τῆς Ἐλλάδος καὶ ὅπου δρᾶ τόση Ἑλληνικὴ ζωὴ καὶ προταρασκευάζεται διὰ λαμπρότερον μέλλον.

Ο Pio Ciuti δημοσιεύει εἰς τὸ αὐτὸ τεῦχος μετάφρασιν τοῦ ποιήματος τοῦ συνεργάτου καὶ φίλου μας Πέτρου Μάγνη, «Φθινοπωριάσματα».

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἐωρτάσθη εἰς τὰς 13 Μαρτίου ἐν τῇ αἰθουσῃ τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου «Παρνασσοῦ» ἡ εἰκοσιτενταετροὶς τῆς φιλολογικῆς δράσεως τοῦ Παπαδιαμάντη. Τὴν ἑορτὴν εἰχεν ἀναλάβη ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς ἡ νέα μας πριγκήπισσα Μαρία. Ως προανηγγείλαμεν τὸ ἐπόμενον τεῦχος τῆς «Νέας Ζωῆς» θὰ εἶναι ἀποκλειστικῶς ἀφιερωμένον εἰς τὸν μεγάλο μας συγγραφέα.

Ο σοφὸς καθηγητὴς τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων κ. Γ. Μιστριώτης ἔώρτασεν ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ τὴν τεσσαρακοστὴν ἐπέτειον τῆς τόσον εὐδοκίμου διδασκαλίας του. Αἱ πολλαὶ καὶ μεγάλης σημασίας συγγραφαὶ καὶ ἐκδόσεις του μαρτυροῦν περὶ τῆς εὐνυειδήτου ἐργασίας τοῦ ἀκαταβλήτου τούτου ὑπερασπιστοῦ τῆς ἔθνικῆς μας γλώσσης.

Η 25 Μαρτίου ἐπανηγγίσθη ἐφέτος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μὲ ἀσυνήθη λαμπρότητα. Τοῦτο ὄφειλεται κυρίως εἰς τὸν ἀριστούσατον Σύλλογον τῶν Ἑλλήνων Τεχνιτῶν, ὃ ὅποιος ἔλαβεν ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν ἔορτήν.

Η «Ἰσις» τῶν Παρισίων ἡ ἐκδιδομένη ὑπὸ τοῦ κ. Ary René d'Yvermont (Α. Παρθένη) ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ τεῦχος τοῦ Μαρτίου ἔκκλησιν πρὸς τὸ ἀνεπτυγμένον διεθνὲς κοινὸν ὅπως διενεργηθῇ ἔρανος διὰ

τοῦ ὅποιουν ν' ἀνεγερθῇ ἀνδριάς τοῦ Ὄμήρου εἰς Παρισίους.

Εἰς τὸ Βασιλικὸν Θέατρον ἐπαίχθη μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν ἡ «Θεοδώρα», τὸ νέον δραματικὸν ἔργον τοῦ διακεκομένου συνεργάτου μας κ.Γ. Τσοκοπούλου. Περὶ τοῦ ἔργου θὰ γράψωμεν ἐν ἐκτάσει προσεχῶς.

Τὸ νέον δρᾶμα τοῦ Gerhart Hauptmann, ὃ «Ο μηρος τοῦ Αὐτοκράτορος Καρόλου, διήγειρε θύελλαν χειροκροτημάτων καὶ συρριμᾶν, εἰς τὸ Lessing Theater τοῦ Βερολίνου. Ο συγγραφεὺς ἀναβίβαζε ἐπὶ τῆς σκηνῆς μίαν δραματικὴν παράδοσιν: ἔνα γεροντικὸν ἔρωτα τοῦ Charlemagne διὰ μίαν θανατώνια τὴν ὅποιαν θεωρεῖ ὡς ἄγγελον ἀρετῆς. Τὴν θανατώνει, καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὰ πολεμικά του ἔργα. Εἳναν ὑπάρχη εἰς τὸ δρᾶμα κανένα σύμβολον, ὃ τύπος δημοφάνως διακηρύγγητει ὅτι δὲν τὸ ἐνόησε.

Μία εὐτυχὴς ἰδέα ἐνέπνευσε τοὺς ἐκδότας τῶν Παρισίων νά συστήσουν διαγωνισμὸν πεζοῦ λόγου καὶ ποίησεως διὰ τὸ «πρῶτον βιβλίον» καὶ εἰς τὸ ὅποιον θὰ λαμβάνουν μέρος μόνον ὅσοι δὲν ἔχουν ἐκδώση κανένα τόμον.

Η κόμησσα Λέοντος Τολστού, ἡ σύζυγος τοῦ μεγάλου συγγραφέως, θὰ δημοσιεύσῃ προσεχῶς ὑπὸ τὸν τίτλον: Αἱ σχέσεις μου μὲ τὸν Τολστόη καὶ ἡ ἐνεργητικὴ τοῦ ὥστε συγχραφέως, τόμον ὃ ὅποιος ἀναμφιβόλως θὰ ἐμπούνῃ αἰσθησιν. Ή κόμησσα, πράγματι, ὑπῆρξε πάντοτε, ἡ γραμματεὺς τοῦ συζύγου της, ἡ μάρτις, ἡ σύμβουλος τῆς φιλολογικῆς του ἐνεργητικότητος, καὶ ἡ ἐπικειμήτρια τῶν δημοσιευμάτων του.

Ἐπόκειτο νά δοθῇ εἰς τὸ θέατρον «Βέρδη» τῆς Φλωρεντίας τὸ νέον ἔργον τοῦ Ἑλλήνος μουσουργοῦ Σπύρου Σαμάρα ή «Ρέα». Τὸ ἔργον ἀνεμένετο ἀνυπομόνως ὑπὸ τοῦ ἀνεπτυγμένου καὶ μουσοτραφοῦς Ιταλικοῦ κοινοῦ.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«ΤΟ ΣΟΥΔΑΝ» ὑπὸ Ν. Σκωτίδου, Γεν. Προξένου τῆς Ἑλλάδος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, τύποις Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου.

«ΟΙ ΑΛΥΣΙΔΕΣ» ὑπὸ Δημ. Π. Ταγκοπούλου, δράμα μὲ μέρη τρία δρ. 3.

«ΓΡΑΜΜΑΤΑ» τόμος δεύτερος, ὑπὸ Κωστῆ Παλαμᾶ, Τυπογραφεῖο τῆς «Ἐστίας» δρ. 3.